

PROP DE VOSALTRES

Benvolguts diocesans:

L'Església, compromesa amb el treball decent, ens convida a la consideració d'aquest assumpte en un dia concret marcat en el seu calendari, el 7 d'octubre. És un tema complex el que m'han suggerit que tractés en aquest comentari setmanal els responsables de la pastoral del treball de la diòcesi. Ho intentaré en unes poques línies, i em donaria per satisfet si pogués alertar a tots els catòlics del canvi d'actitud que en aquests moments suposa respecte al treball, l'atur o les condicions laborals difícils que suporten alguns germans nostres.

Parlar del treball decent obliga a considerar alguns conceptes de forta implantació en aquesta societat occidental: la feina, el salari, el capital, el benefici. També obliga a mirar, almenys, els dos últims segles de la nostra història: organitzacions sindicals, associacions empresarials, lluites i enfrontaments, convenis i contractes, els sistemes econòmics, neoliberals o de forta implantació estatal. El mercat, el consum, la despesa, l'austeritat, les cotes de benestar social o, per contrapartida, les retallades imposades amb mil explicacions afegides per les autoritats, però que indignen o no són ben acceptades per gran part del nostre teixit social.

El treball decent

**DEFENSEM
EL TREBALL
DECENT**

En el meu cas, inexpert en sociologia i en economia, ja sigui micro o macro, amb poca experiència en relacions laborals i en administració de recursos humans o materials, m'atreveixo a donar uns consells sobre la nostra pròpia actitud davant del fenomen del treball. Uns consells que vagin en concordança amb els ensenyaments de l'Evangelí i amb les orientacions que ens transmet l'Església en la seva Doctrina Social. No puc, ni cal, inventar o elaborar un discurs personal.

Molts entesos en pastoral obrera i en documentació produïda per l'Església situen el concepte de treball decent en el discurs que, amb motiu del Jubileu dels Treballadors, va dirigir el papa Joan Pau II l'1 de maig de l'any 2000. Aquell dia el Papa va fer una crida per a una coalició mundial a favor del treball

decent encoratjant l'estratègia de l'Organització Internacional del Treball.

La paraula «decència» aplicada al treball, recordava el papa Benet XVI en la seva encíclica *Caritas in Veritate*, significa una feina que, en qualsevol societat, sigui expressió de la dignitat essencial de qualsevol home o dona: una feina triada lliurement, que associï efectivament els treballadors al desenvolupament de la seva comunitat; una feina que faci que els treballadors siguin respectats, evitant tota discriminació; una feina que permeti satisfer les necessitats de les famílies i escolaritzar als fills; una feina que consenti als treballadors organitzar-se lliurement i fer escoltar la seva veu, que deixi espai per retrobar-se amb les seves pròpies arrels; una feina que assegurí una condició digna als

treballadors que arribin a la jubilació.

El papa Francesc ha parlat moltes vegades d'aquest tema en els cinc anys del seu pontificat. I ho fa, com té costum sempre, amb molta claredat i demanant amb urgència el compromís personal. Les seves paraules sempre colpegen la nostra consciència adormida i ens ajuden a preguntar-nos, tant si contractem com si som contractats, si valorem a l'altre en la seva dignitat humana i acompanyem la seva tasca tenint present la llibertat, la justícia i la caritat. Si procedim amb rectitud quan contractem algú a casa nostra o en les petites empreses al nostre càrrec. Si no pretenem aprofitar-nos de la bondat i el servei de l'altre per acumular beneficis i fomentar l'egoisme. Si som capaços de compartir les nostres coses i situar-nos en la història de l'altre, amb les seves dificultats, limitacions i les seves carències materials.

Com veieu el tema és complex. El meu únic consell per a tots, i per a mi el primer, es reduiria a no teoritzar molt i a practicar més intensament la caritat cap a l'altre. Siguem subjectes del canvi i no ens esgotem en les crítiques, de vegades despietades, cap als altres.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Festivitat de la Nativitat de la Mare de Déu a la Catedral

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida va celebrar, el 8 de setembre, la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, coneguda popularment com a Festa de les Marededéus Trobades, com ho és la patrona de Catalunya.

Ho va fer a la Catedral Nova amb la celebració de l'Eucaristia a l'altar de la Moreneta, presidida pel bisbe Salvador i concelebrada pel consiliari Mn. Xavier Batiste i pel diaca i alhora confrare, Mn. Plàcid Burgués. El bisbe Salvador en les primeres paraules de la seva homília va felicitar els confreres de Montserrat i la junta de la Confraria per la festa, així com per totes les seves activitats i iniciatives. Al finalitzar la celebració, el seu

president, Josep Estruch, va dirigir unes paraules de salutació a tots els confreres i va posar en valor la renovació i adaptació de la Confraria als nous temps. Tot seguit, el bisbe Salvador va lliurar una a una, a tots els confreres presents, la cèdula nominal signada per l'abat de Montserrat P. Josep M. Soler, que els acredita com a confreres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida inscrits a la Confraria del Monestir de Montserrat. També se'ls va lliurar la insígnia de la Confraria i un llantó, portat expressament des de Montserrat.

La celebració va cloure amb el cant del *Virelai*, interpretat pel Petit Cor de la Catedral de Lleida.

L'Eucaristia fou també l'ocasió per recordar els confreres difunts.

Jordi Curcó

CERCA DE VOSOTROS

El trabajo decente

Queridos diocesanos:

La Iglesia, comprometida con el trabajo decente, nos invita a la consideración de este asunto marcando su preocupación en el calendario con una jornada, la del 7 de octubre. Es un tema complejo el que me sugieren que aborde en este comentario semanal los responsables de la pastoral del trabajo en nuestra diócesis. Lo voy a intentar en unas pocas líneas, y me daría por satisfecho si pudiera alertar a todos los católicos del cambio de actitud que implica, en estos momentos, respecto al trabajo, al paro o a las condiciones laborales difíciles que soportan algunos hermanos nuestros.

Hablar del trabajo decente obliga a considerar algunos conceptos de fuerte implantación en esta sociedad occidental: el trabajo, el salario, el capital, el beneficio. También obliga a mirar los dos últimos siglos de nuestra historia: organizaciones sindicales, asociaciones empresariales, luchas y enfrentamientos, convenios y contratos, sistemas económicos, neoliberales o de fuerte implantación estatal. El mercado, el consumo, el gasto, la austeridad, las cotas de bienestar social o, por contrapartida, los recortes impuestos con mil explicaciones añadidas por las autoridades, que soliviantan, indignan o no son bien aceptados por gran parte de nuestro tejido social.

En mi caso, inexperto en sociología y en economía, llámese micro o macro, con poca experiencia en relaciones laborales o en administración de recursos humanos o materiales, me atrevo a dar unos consejos sobre nuestra propia actitud ante el fenómeno del trabajo. Unos consejos, acordes con las enseñanzas del Evangelio y las orientaciones que nos transmite la Iglesia en su Doctrina Social. No puedo inventar ni es necesario elaborar un discurso personal.

Muchos entendidos en pastoral obrera y en documentación producida por la Iglesia sitúan el concepto de trabajo decente en el discurso que, con motivo del Jubileo de los Trabajadores, dirigió el papa Juan Pablo II el 1 de mayo del año 2000. Aquel día el Papa lanzó un llamamiento para una coalición mundial en favor del trabajo decente, alentando la estrategia de la Organización Internacional del Trabajo. La palabra «decencia» aplicada al trabajo, recordaba el papa Benedicto XVI en su encíclica *Caritas in Veritate*, significa un trabajo que, en cualquier sociedad, sea expresión de la dignidad esencial de todo hombre o mujer: un trabajo libremente elegido, que asocie efectivamente los trabajadores al desarrollo de su comunidad; un trabajo que haga que los trabajadores sean respetados, evitando toda discriminación; un trabajo que permita satisfacer las necesidades de las familias y escolarizar a los hijos; un trabajo que consienta a los trabajadores organizarse libremente y hacer oír su voz; un trabajo que deje espacio para reencontrarse con sus propias raíces; un trabajo les asegure una condición digna cuando lleguen a su jubilación.

El papa Francisco ha hablado muchas veces de este tema en los cinco años de su pontificado. Y lo hace, como acostumbra siempre, con mucha claridad y urgiéndonos al compromiso personal. Sus palabras siempre golpean nuestra conciencia adormecida y nos ayudan a preguntarnos, como empleados o empleadores, si valoramos al otro en su dignidad humana y acompañamos su tarea teniendo presente la libertad, la justicia y la caridad. Si procedemos con rectitud al emplear a alguien en nuestro domicilio o en las pequeñas empresas a nuestro cargo. Si no pretendemos aprovecharnos de la bondad y el servicio del otro, sin otro fin de acumular beneficios y fomentar el egoísmo. Si somos capaces de compartir lo nuestro y situarnos en la historia del otro, con sus dificultades, sus limitaciones y sus carencias materiales.

Como veis el tema es complejo. Mi único consejo para todos, y para mí el primero, se reduciría a no teorizar mucho y a practicar más intensamente la caridad hacia el otro. Seamos sujetos del cambio y no nos agotemos en las críticas, a veces despiadadas, hacia los demás.

Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

«Canvia el món», lema del Domund 2018

S'acosta el DOMUND (Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe). Com cada any se'ns recorda la nostra missió com a cristians. Les paraules de Jesús: «Aneu per tot el món...» ressonen avui més que mai a les nostres oïdes i al nostre cor. El lema d'enguany: «CANVIA EL MÓN».

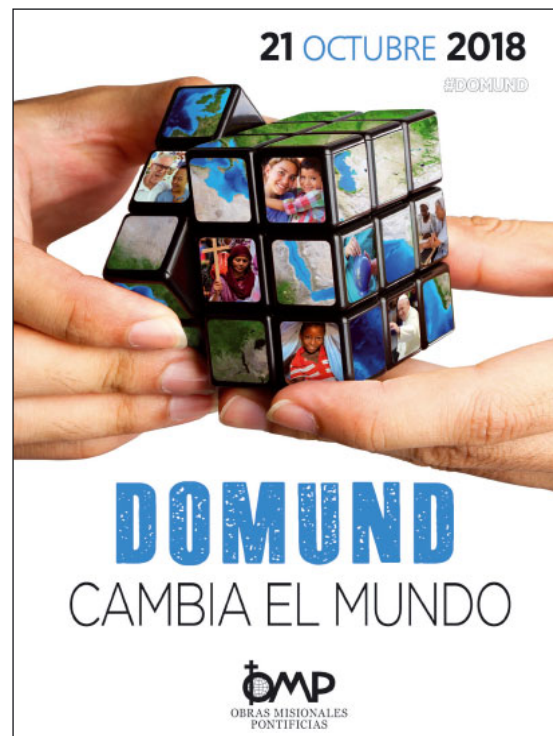
Hem d'anar a tot el món i fer-lo CANVIAR, per fer-lo més humà, més fratern, més generós... Tenim a les nostres mans la millor eina per a fer-ho: la fe en Déu Pare Creador, en Déu Fill Salvador i en Déu Esperit Sant, que enforteix aquesta fe i ens empeny a actuar.

Aquesta fe ens dona la plenitud de la vida i fa que ens sentim immersos en Déu, en el seu amor i en l'amor als germans; fe que hem rebut gratuïtament i que, com una font d'aigua fresca, brolla del nostre cor i hauria d'escampar-se per tot el món. Aquest món ressec per l'egoisme, la manca de solidaritat i de respecte envers els altres.

És ben cert que hem rebut el do de la fe, però també ho és que de vegades el tenim massa guardat, fins i tot amagat. Sovint no deixem que aquesta aigua, amb la força de l'Esperit, surti i actuï per a CANVIAR EL NOSTRE MÓN, fent que el do de la fe operi en obres, que són el seu testimoni.

Avui recordem especialment els missioners i missioneres escampats arreu de la terra. Un dia van sentir la crida del Senyor i, amb l'únic equipatge de la fe i la il·lusió de col·laborar en la transformació del món, van deixar-ho tot per anar a països llunyans a escampar la Bona Nova, aquella que Jesús ens va venir a portar.

Sabem prou bé que la tasca dels missioners no és fàcil, i encara menys en els nostres dies en què molts són perseguits pel testimoni de la fe,

pel seu treball en favor dels més necessitats i per la seva defensa dels drets humans.

Cal que siguem generosos amb la nostra almona. És molt el que es necessita i molta la feina a fer. Que no hi manqui tampoc la nostra pregària perquè el Senyor, que els va cridar a ser missioners, els mantingui amb una fe i un amor ben vius.

Els delegats de Missions de Catalunya

La missa en honor a sant Llorenç obre la Festa Major de Soses

El bisbe Salvador va presidir, el passat 5 de setembre, la processó i la missa en honor a sant Llorenç. La celebració, en el marc de la Festa Major de Soses, va ser molt participada. Els seus veïns i veïnes, de totes les edats, van omplir l'església.

Fa més de 40 anys que la festivitat de Sant Llorenç, que és el 10 d'agost, s'ha passat en aquesta població al 5 setembre per tal

de compatibilitzar-la amb les feines del camp. El rector de Soses, Mn. Héctor Fabio Fernández, i el diaca Mn. Joan d'Àvila Busquets van concelebrar amb el Bisbe en una cerimònia solemnitzada amb els cants de la Coral Clamor. Els joves de confirmació van col·laborar llegint les lectures i portant les ofrenes a l'altar. A l'acte hi van assistir l'alcalde i regidors de l'Ajuntament.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

gost).

@Pontifex: «La vida cristiana és sobretot la resposta agraïda a un Pare generós» (3 d'agost).

@Pontifex: «L'Eucaristia és la "reserva" del paradís: és Jesús que ens guia en el nostre camí cap a la vida eterna» (6 d'agost).

@Pontifex: «El mal busca convèncer-nos que la mort és el final de totes les coses, però Crist Ressuscitat ens obre un horitzó de vida eterna!» (8 d'agost).

La Festa de l'Enviament inaugura el curs diocesà

La Catedral de Lleida va acollir el passat dijous 13 de setembre la Jornada de l'Enviament, la celebració en la qual la comunitat cristiana del Bisbat de Lleida obre el curs. A la cerimònia, presidida pel bisbe Salvador, hi van assistir més de 250 fidels procedents de tota la diòcesi.

El Bisbe va destacar que «hem de demanar al Senyor que ens doni l'alegria i el coratge de viure amb coherència per predicar el Crist, que ens ajudi amb les actituds bàsiques per viure la fe». I va recordar com «el papa sant Joan Pau II demanava que l'Església fos una casa i una escola de comunió. I, va dir, «remarco la paraula "escola" perquè tots aprenem del Crist». Per això, «vol-dria que tots els agents de pas-

toral es preocupin per la formació, i una formació no només de paraules, sinó també de vida. Necessitem més que mai viure la fe».

Després de les paraules del bisbe Salvador, representants de les diferents delegacions diocesanes (catequesi, joventut, ensenyament, família, missions, esplais) van fer entrega d'un objecte representatiu de la seva ac-

tivitat, com a símbol de la tasca prevista per a aquest curs. A continuació, va arribar el moment del ritu de l'Enviament en el qual els presents, de paraula, es van comprometre a viure i transmetre l'alegria de l'Evangelí arreu.

Aquest any la monició d'entrada, les lectures i les pregàries van anar a càrrec de representants de Càritas Diocesana de Lleida.

El bisbe Salvador presideix la missa de Sant Pere Claver de Verdú

La festa de Sant Pere Claver, patró dels jesuïtes de Catalunya, serveix com a tret de sortida del curs per a moltes de les activitats i comunitats de la Companyia de Jesús. I com ja és tradicional, un bon nombre de persones es van apropar el diumenge 9 de setembre a Verdú, la vila natal del sant.

Aquesta festa va començar la vigília amb la processó des del Santuari fins a l'Església parroquial.

Aquest any la celebració de la vigília va ser presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell. Diumenge es va celebrar l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de Verdú, presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez, acompanyat per un grup de preveres de la diòcesi de Solsona i jesuïtes.

El bisbe Salvador va fer seves les paraules del papa Lleó XIII quan va dir que després de Jesucrist, la vida que més el va impactar va ser la de sant Pere Claver. La manera del sant d'alliberar l'esclau i anunciar Jesús ha de continuar sent una crida per als cristians per apropar-nos a alliberar les persones que, de diferents maneres, avui, pateixen l'esclavatge. L'Eucaristia va acabar amb la processó del poble acompanyant la relíquia fins al Santuari de Sant Pere Claver.

REFLEXIONS

Esclerocardia

Esclerocardia és la paraula grega que llegim a la Bíblia i traduïm per «dureza de cor». La trobem, per exemple, a Mc 10,4, quan Jesús respon als fariseus que li preguntaven si un home es pot divorciar de la seva esposa.

L'home i la dona són dos éssers d'igual dignitat, cadascú insuficient, però que es realitzen plenament en el do de si mateix, en l'entrega recíproca per al goig i satisfacció de l'altre en ordre a la possible procreació. La seva unió es basa, a diferència dels altres éssers de la creació, en el do de les seves persones. Per això, l'amor encara que impliqui el cos, no pot reduir-se a la sexualitat.

El projecte diví respecte el matrimoni és un projecte d'amor, vida, unitat... L'amor veritable entre aquestes dues persones és indissoluble. No per una imposició externa sinó per una necessitat intrínseca.

Però aquesta poesia original es va anar apagant a mesura que l'ésser humà, incapaç d'integrar-se al pla de Déu, oposa el seu propi projecte, afloren els egoïsmes. En la unitat original dels esposos hi ha entrat la separació. Què ha passat? Que la persona humana s'ha contaminat amb la malaltia de l'esclerocardia, la dureza de cor per entendre i viure l'amplitud del projecte diví.

Jesús, responent als fariseus, accepta la normativa donada per Moisès, «per la vostra esclerocardia, per la vostra dureza de cor. Però, al principi, Déu creà l'home i la dona... i ells dos formen una sola família» (Mc 10,5-6).

Avui comprovem que, en molts casos, aquell retrat bucòlic de la família s'ha esvaït. I l'Església, Mare de Misericòrdia, ens demana una actitud acollidora envers les persones que sofreixen el trencament del seu matrimoni. En l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia* hi llegim: «Cal reconèixer que hi ha casos on la separació és inevitable. A vegades pot arribar a ser fins i tot moralment necessària» (241). I també, «un discerniment particular és indispensable per acompanyar pastoralment els separats, els divorciats, els abandonats. Cal acollir i valorar especialment el dolor dels qui han patit injustament la separació...» (242).

Cal molta dosi de comprensió, d'amor i de perdó per vèncer l'esclerocardia.

Mn. Ramon Sàrries

AGENDA

► Diumenge, 7 d'octubre:

—A les 12 h, Eucaristia a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana.

—A les 18 h, Certamen Marià en honor de la Mare de Déu de la Mercè, al Paranimf de l'Acadèmia Mariana.

► Divendres, 12 d'octubre:

—A les 22.30 h, Vetlla de pregària per a joves amb exposició del Santíssim Sagrament, a la Parròquia de Sant Llorenç.

► Diumenge, 14 d'octubre:

—A les 12 h, celebració de l'Eucaristia a Sant Joan de Déu (Almaceles) organitzada per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Gn 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent. □ *Lleida*: Sants Àngels de la Guarda.

9. ■ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev. fund.

10. ■ Dimecres [Ga 2,1-2.7-14 / Sl 116 / Lc 11,1-4]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de Va-

lència (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1, 69-75 / Lc 11,5-13]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg. fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Divendres [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó;

sant Serafi de Monte Granario, religiós caputxí; santa Domnina, verge.

13. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; sant Caledònia, vg.

14. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 7,7-11 / Sl 89 / He 4,12-13 / Mc 10, 17-30 (o bé, més breu: Mc 10,17-27)]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; santa Fortunata, vg. i mr.

Diumenge XXVII de durant l'any (B)

COMENTARI

El Regne de Déu és pels qui són com els infants

Al 2n relat de la Creació, per evitar la condició solitària de l'home-Adam, diu el Senyor: *No estaria bé que l'home estigués sol.* Per això decideix: *Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.* Així la dona-Eva serà «ajut» no inferior sinó igual a l'home-Adam, capaç de fer-li la «companyia» que cap altra creatura pot fer-li.

Déu que creà la resta de creatures manant-ho de paraula (*Déu digué... i així fou*), crea l'ésser humà (tant home com dona) treballant: *modela l'home-Adam amb pols de la terra i, per a la dona, prengué a l'home una de les costelles i omplí amb carn el buit.*

L'expressió «*Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn*» indica pertinença al mateix grup o categoria. Li ho diu Laban al seu futur gendre Jacob (*Gn 29, 14*); Abimelek al clan de la seva mare (*Jt 9,2*); David a les tribus del Nord (*2Sa 5,1*).

La carta-homilia als Hebreus dedica la 1a part al contrast entre àngels i homes mostrant el paper de Crist, salvador dels homes i no dels àngels.

Jesús abaixat, posat un moment per sota dels àngels, però ara coronat de glòria i prestigi. En aquest procés d'abaixament i exaltació hi ha la iniciativa de Déu que *volia portar molts fills a la glòria.* D'acord amb aquest projecte *convenia que Aquell qui els havia de guiar a la Salvació fos «consagrat» pels sofriments:* amb «consagració» no ritual sinó de perfeccionament mitjançant els sofriments.

Després d'adoctrinar el Poble (v. 2-9), Jesús a casa fa un ensenyament particularitzat als deixebles (v. 10s).

Fugint de la casuística matrimonial, ressitua la qüestió en el criteri de Déu *al principi*, contraposant la voluntat primigènica de Déu amb la posterior normativa humana de Moisès *perquè sou tan durs de cor.*

Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar. Jesús introdueix dos principis a la llum del 6è Manament.

Deixeu venir els nens... El Regne de Déu és pels qui són com ells: la societat farisaica de l'època menystenia els infants «incaços de conèixer la Torà i de poder així fer mèrits davant Déu». Jesús innova el criteri posant els infants com a model del qui acull amb goig el do de la fe que li arriba testimoniats pels adults.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

► Salm responsorial (127)

R. *Que el Senyor ens beneixi tota la vida.*

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els excloueu, el regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebí el regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.

► Lectura del libro del Génesis (Gén 2,18-24)

El Señor se dijo: «No es bueno que el hombre esté solo; voy a hacerle a alguien como él, que le ayude». Entonces el Señor Dios modeló de la tierra todas las bestias del campo y todos los pájaros del cielo, y se los presentó a Adán, para ver qué nombre les ponía. Y cada ser vivo llevaría el nombre que Adán le pusiera. Así Adán puso nombre a todos los ganados, a los pájaros del cielo y a las bestias del campo; pero no encontró ninguno como él, que le ayudase. Entonces el Señor Dios hizo caer un letargo sobre Adán, que se durmió; le sacó una costilla, y le cerró el sitio con carne. Y el Señor Dios formó, de la costilla que había sacado de Adán, una mujer, y se la presentó a Adán. Adán dijo: «¡Esta sí que es hueso de mis huesos y carne de mi carne! Su nombre será "mujer", porque ha salido del varón». Por eso abandonará el varón a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne.

► Salmo responsorial (127)

R. *Que el Señor nos bendiga todos los días de nuestra vida.*

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 2,9-11)

Hermanos: Al que Dios había hecho un poco inferior a los ángeles, a Jesús, lo vemos ahora coronado de gloria y honor por su pasión y muerte. Pues, por la gracias de Dios, gustó la muerte por todos. Convenía que aquel, para quien y por quien existe todo, llevara muchos hijos a la gloria perfeccionando mediante el sufrimiento al jefe que iba a guiarlos a la salvación. El santificador y los santificados proceden todos del mismo. Por eso no se avergüenza de llamarlos hermanos.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,2-16)

En aquel tiempo, acercándose unos fariseos, preguntaban a Jesús para ponerlo a prueba: «¿Le es lícito al hombre repudiar a su mujer?». Él les replicó: «¿Qué os ha mandado Moisés?». Contestaron: «Moisés permitió escribir el acta de divorcio y repudiarla». Jesús les dijo: «Por la dureza de vuestro corazón dejó escrito Moisés este precepto. Pero al principio de la creación Dios los creó hombre y mujer. Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne. De modo que ya no son dos, sino una sola carne. Pues lo que Dios ha unido, que no lo separe el hombre». En casa, los discípulos volvieron a preguntarle sobre lo mismo. Él les dijo: «Si uno repudia a su mujer y se casa con otra, comete adulterio contra la primera. Y si ella repudia a su marido y se casa con otro, comete adulterio.»

Acercaban a Jesús niños para que los tocara, pero los discípulos los regañaban. Al verlo, Jesús se enfadó y les dijo: «Dejad que los niños se acerquen a mí: no se lo impidáis, pues de los que son como ellos es el reino de Dios. En verdad os digo que quien no reciba el reino de Dios como un niño, no entrará en él». Y tomándolos en brazos los bendecía imponiéndoles las manos.